

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 219/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Dagital Legal, s. r. o., Nové Záhřady I/9, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Jakub Berthoty, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 37/2017 z 30. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 37/2017 z 30. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa smerujúce proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 614/2014, 4 Co 615/2014 z 25. mája 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) 16. januára 2013 domáhal od spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), ospravedlnenia za odvysielanie reportáže „*Exmanžel týra rodinu*“ odvysielanú v relácii [REDAKOVANÉ] 17. januára 2010 a v repríze 18. januára 2010 a zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 €. Sťažovateľ uviedol, že sa nikdy nedopustil týrania svojej rodiny a daná reportáž zasiahla do jeho osobnostných práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Okresný súd rozsudkom č. k. 21 C 5/2013-30 z 3. decembra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania. Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 25. mája 2016 tak, že rozsudok okresného súdu v zamietavej časti potvrdil. Následne podal sťažovateľ dovolanie, ktoré však bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté.

3. Podľa názoru sťažovateľa napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesie prvky svojvoľného a subjektívneho rozhodnutia porušujúceho čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže najvyšší súd prostredníctvom neho sťažovateľovi neposkytol ochranu pred takým postupom prvostupňového a odvolacieho súdu, ktorý vykazoval znaky jasného nesúladu s povinnosťou vystupovať voči sťažovateľovi nezávisle a nestranne. V danej súvislosti sťažovateľ uviedol, že sudkyňa okresného súdu na neho počas celého konania nazerala ako na vinníka rozpadu rodiny, ktorému neboli zverené do starostlivosti maloleté deti, avšak vôbec sa nezaoberala pravdivosťou tvrdení uvedených v odvysielanej reportáži. Krajský súd sa nezaoberal argumentmi uvedenými v odvolaní a rozsudok okresného súdu expresse a neodôvodnene rozhodol.

4. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd napadnutým uznesením, napriek argumentom sťažovateľa vzneseným v dovolaní, neidentifikoval žiadne prvky nesprávneho procesného postupu súdov nižšieho stupňa v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ktorým by došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

5. Sťažovateľ v dovolaní, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté, predovšetkým namietal skutočnosť, že krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nevykonal test proporcionality. Súd sa totiž vôbec nezaoberali otázkami, či došlo k zásahu do práv sťažovateľa, či bol tento zásah legitímny, či bol nevyhnutný vzhľadom na sledovaný cieľ, aký vlastne bol sledovaný cieľ a či zásah do práv sťažovateľa bol proporcionálny vo vzťahu k sledovanému cieľu. Všeobecné súde postupovali subjektívne a nespravodlivo vo vzťahu k sťažovateľovi a vo svojich odôvodneniach účelovo hľadali argumentáciu v prospech toho, prečo nie je potrebné sa podobnými otázkami vôbec zaoberať, pričom sa zároveň dopustili pochybení, ktoré naznačujú, že ak by sa podobnými otázkami všeobecné súde zaoberali, pravdepodobne by museli dať sťažovateľovi za pravdu.

6. Nesprávny procesný postup krajského súdu ako dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP mal podľa sťažovateľa spočívať aj v tom, že krajský súd sa podľa jeho názoru nevysporiadal s dokazovaním kľúčových okolností, pričom zhodne s okresným súdom tvrdil, že titul ani obsah odvysielanej reportáže neobsahoval žiadne skutkové tvrdenia, ale len hodnotiace úsudky (kritiku), pri ktorých je na rozdiel od skutkových tvrdení dôkaz pravdy vylúčený. Podľa názoru sťažovateľa tak všeobecné súde postupovali z dôvodu, že neexistuje dôkaz o tom, že by niekedy v minulosti týral svoju rodinu, a teda dôkazom pravdy by museli dôjsť k záveru, že titul a obsah odvysielanej reportáže nebol založený na pravde.

7. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, preto sťažovateľ považuje za arbitrárne, keďže sa podľa jeho názoru najvyšší súd vôbec nezaoberal nedostatkami rozhodnutí súdov nižších stupňov uvedenými v dovolaní.

8. Medzi zásadné nedostatky rozhodnutí súdov nižších stupňov (ktoré podľa sťažovateľa zakladali prípustnosť dovolania) patrí podľa sťažovateľa aj spôsob vykonania dokazovania, kde okresný súd namiesto posudzovania zásahov do práv sťažovateľa vykonal detailný rešerš spisového materiálu týkajúci sa jednak rozvodu manželstva, následného pridelenia detí do opatery bývalej manželky sťažovateľa, ako aj predbežného opatrenia, ktorým bol sťažovateľovi zakázaný vstup do bývalého spoločného bytu, pričom okresný súd vychádzal výlučne z dôkazov získaných v týchto súdnych konaniach. Sťažovateľ pripúšťa, že ide o skutkovo súvisiace veci, ale zároveň ich pokladá za právne úplne odlišné a samostatné. Sťažovateľ očakával, že súdy sa budú v prvom rade zaoberať predmetom jeho návrhu. Aj keď nepopiera žiadnu zo skutočností, ktoré sú uvedené v daných spisových materiáloch, uvádza, že z nich nevyplýva žiaden dôkaz o tom, že by týral svoju rodinu.

9. Sťažovateľ namietal aj to, že súdy nižšieho stupňa neakceptovali a nevykonali ním navrhnuté dôkazy (najmä výsluch jeho bývalej manželky a detí) týkajúce sa toho, či zo strany sťažovateľa došlo skutočne k týraniu rodiny. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rovnako vyslovil nespokojnosť aj s tými časťami odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inšancií, v ktorých zaujali stanovisko k titulku, ako aj k obsahu reportáže, pričom sa dopustili pochybenia aj v tom, že nebrali do úvahy skutočnosť, že celý obsah reportáže vrátane jeho titulku zasiahol do základných práv sťažovateľa tak, že sa niesol v tom duchu, resp. potvrdzoval, že sťažovateľ týral svoju rodinu.

10. Sťažovateľ rovnako citlivo vníma aj ďalšie dva argumenty, ktoré sa opakujú v rozhodnutiach všeobecných súdov a ktoré vyvolávajú otázky o nesprávnom právnom posúdení veci. Prvý argument spočíva v tom, že podľa súdov sa sťažovateľ mal možnosť vyjadriť k predmetnej reportáži, čo neurobil, čím malo dôjsť k legitimácii zásahu do jeho práv. Sťažovateľ je naopak toho názoru, že nemal žiadnu povinnosť vyjadrovať sa k reportáži a, naopak, nevyjadrovať sa bolo jeho právo. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti taktiež opísal postup reportérky [REDAKOVANÉ] pred odvysielaním reportáže, ktorý označil za nesúladný s Etickým kódexom Slovenského syndikátu novinárov.

11. Druhým argumentom odznievajúcim v rozhodnutiach všeobecných súdov je tvrdenie, že sťažovateľ nemal byť v reportáži jednoznačne identifikovaný. Sťažovateľovi nie je zrejmé, prečo sa všeobecné súdy zaoberali dostatočnosťou jeho identifikácie, ak bol jednoznačne identifikovaný v súdnom konaní. Odvolávajúc sa na definíciu osobných údajov zakotvenú v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES, ako aj judikatúru Súdneho dvora Európskej únie týkajúcu sa ochrany osobných údajov, sťažovateľ zhodnotil, že postup žalovaného bol v rozpore s jeho oprávnenými záujmami, ako aj v rozpore s danými predpismi.

12. Tým, že sa najvyšší súd nezaoberal dovolacím dôvodom a de facto sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces, jeho rozhodnutie nesie prvky arbitrárnosti a nedáva odpoveď na žiadnu z uplatnených námietok sťažovateľa, v dôsledku čoho najvyšší súd porušil jeho označené práva.

13. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľ v závere svojej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ zároveň žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 € a taktiež si uplatnil náhradu trov konania.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

16. Podľa § 246 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

22. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

23. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v tom, že najvyšší súd mal odmietnutím podaného dovolania neposkytnúť sťažovateľovi ústavnú ochranu pred takým postupom súdov nižšieho stupňa, ktorý bol voči sťažovateľovi zaujatý. Sťažovateľ v dovolaní a následne identicky aj v ústavnej sťažnosti taktiež namietal aj chyby vo vykonanom dokazovaní pred okresným súdom a krajským súdom, ako aj skutočnosť, že sudy nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy. V dôsledku uvedeného majú tieto rozhodnutia nieť prvky arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a tendenčnosti. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti po zopakovaní argumentácie totožnej s argumentáciou v dovolaní, zhodnotil, že najvyšší súd mal odmietnutím jeho dovolania porušiť jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prípustnosť dovolania odôvodnil dovolacím dôvodom zakotveným v § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Ústavný súd pred samotnou analýzou ústavnej akceptovateľnosti obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

25. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nebol oprávnený preskúmať podstatu tých sťažnostných námietok, ktoré spochybňovali samotné skutkové zistenia súdov nižších inštancií. Z uvedeného dôvodu preto nebol oprávnený skúmať skutkový stav (a na základe neho vyslovené právne názory súdov nižších inštancií) týkajúci sa toho, či zo strany sťažovateľa niekedy došlo k týraniu jeho bývalej manželky a detí. Taktiež nebol oprávnený zaujať stanovisko tomu, či postupom redaktorky došlo k porušeniu Etického kódexu Slovenského syndikátu novinárov, resp. či samotným odvysielaním reportáže došlo k porušeniu právnych predpisov upravujúcich ochranu osobných údajov. Ústavný súd v danej súvislosti jednoznačne konštatuje, že tieto námietky sú námietkami týkajúcimi sa výlučne skutkového stavu veci a neobsahujú akýkoľvek ústavnoprávny rozmer.

26. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010).

27. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

28. Poukazujúc na uvedené, ústavný súd ozrejmuje, že jeho úlohou bolo zistiť, či právny názor, na základe ktorého najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podané v zmysle § 420 písm. f) CSP, bol najvyšším súdom aplikovaný ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru. Z uvedeného je zrejmé, že jeho úlohou preto nebolo skúmať správnosť skutkových zistení všeobecných súdov, ale zistiť, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil dôvody odmietnutia dovolania.

29. Najvyšší súd v relevantných častiach napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:

«13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená

aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal a) nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov, b) nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a c) arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a tendenčnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobcu) na spravodlivý proces.

15. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka žalobcu o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykoná, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu... zastávala názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty

a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

16. Pokiaľ ide o dovolateľom tvrdení nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, nepovažuje za dôvodné. V zmysle zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015... keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (teraz podľa § 420 písm. f/ C. s. p.).

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má dovolací súd za to, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad na to, aby bol prijatý záver o existencii vady vyplývajúcej z § 420 písm. f/ C. s. p.... Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovaného k uplatnenému nároku, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol tak ako rozhodol. Dovolateľ preto nedôvodne namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že samotný fakt, že dovolateľ sa s právnym názorom prvoinštančného a odvolacieho súdu nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., neposudzuje dovolací súd správnosť skutkových a právnych záverov v ňom obsiahnutých, pretože k tomuto kroku by mohol pristúpiť len prípade, ak by bolo dovolanie prípustné.»

30. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa nemajúci oporu v zákone. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vyvrátil uplatnený dovolací dôvod.

Právny názor najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

31. Z uvedeného je zrejmé, že za pochybenie v postupe dovolacieho súdu, ktoré by malo za následok porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno považovať to, keď najvyšší súd skúma splnenie podmienok dovolacieho konania, a v prípade nesplnenia daných podmienok následne nezaujme právne stanovisko k jednotlivým námietkam uvedeným v dovolaní. Za situácie, keď najvyšší súd dospeje ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nie je povinný vecne preskúmať argumenty, ktoré sú v ňom obsiahnuté.

32. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

33. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2019